

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 20 Μαΐου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 66

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.—
ΤΡΕΛΗ, διήγημα Marie de Haupt.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλ.

[Συνέχεια]

Κς'.

— Πολύ καλὰ εἰργάσθητε, παιδιά, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Καγιόλ. Ἰδοὺ τὸ πτηνόν μου εἰς τὸ κλωβίον καὶ ἀνίκανον νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς δυνάεας του. Ἐρευνήσατε ἐπ' αὐτοῦ πρῶτον, λάβετε ὅσα χρήματα ἔχει, ἐπειτα...

Ὁ ἄθλιος ἐπειράθη νὰ κινηθῇ· ἀλλ' ὁ Σπάρτακος συνέσφιγξε τὸ προσδένον τοὺς πόδας σχινίον, ὥστε νὰ κραυγάσῃ.

— Ἐσο ἡσυχος, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ πλοίαρχος. Τί θὰ κερδίσης ἄλλως τε μὲ τὴν ἀντίστασιν;

Ὁ Ἰσπανὸς ἤφριζε.

— Συνελήφθης, φίλε μου, ὑπέλαθεν ὁ Μασσαλιώτης. Μὲ ἡρώτας τί ἐμπόριον κάμνω μὲ τὸ πλοῖόν μου. Σὲ ἐζήτουν καὶ θὰ σὲ ἠκολούθουν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου. Πολὺ κακῶς ἐσκέφθης νὰ προσβάλῃς ἕνα ἰσχυρότερόν σου. Ἄν ἐκλεπτες ἕνα ἀστὸν τυχαῖον θὰ ἐσώζεσο ἴσως. Ἀλλ' ὁ κύριός μου θὰ σὲ κατέφθανε καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀντίποδας.

— Τί λέγετε; ἐψιθύρυσεν ὁ Περὲξ.

— Λέγω ὅτι εἶσαι εἰς κακοῦργος. Ἐφόνευσες πρῶτον καὶ ἐπειτα ἐκλεψες νέαν κυρίαν εἰς Βουλὸν.

— Δὲν εἶναι ἀληθές.

— Ψεύδεσαι. Ποῦ λοιπὸν εὗρες τὰ κοσμήματα, τὰ ὅποια μὰς ἐπώλησας, ἄθλιε; Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο φίλη τοῦ κυρίου τοῦ πλοίου τούτου. Σὲ κρατεῖ, καὶ ἂν δὲν φο-

βεῖσαι οὔτε τὸν Θεὸν οὔτε τὸν Διάβολον, αὐτὸν πρέπει νὰ τὸν φοβῇσαι.

— Ποῖος λοιπὸν εἶναι αὐτός;

— Ὁ κύριος βαρόνος Ροξενδάλ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Περὲξ ἐγένοντο ἐρυθροὶ ἐξ αἵματος.

Ἄ! εἶχε λοιπὸν νὰ κάμῃ μὲ τὸν βαρόνον Ροξενδάλ, τὸν βασιλέα τούτου τοῦ χρήματος, πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ὁποίου πάντες ἐγονυπέτουν ὥς οἱ Ἰουδαῖοι ἐνώπιον τοῦ Χρυστοῦ Μόσχου.

Ἀλλὰ τότε ἰδικόν του θὰ ἦτο τὸ παιδίον, ὅπερ ἔδωκε τῷ Ραβού ἀρπάσας αὐτὸ ἀπὸ τοῦ πολυτελοῦς λίκνου του.

Τὸ πᾶν λοιπὸν δὲν ἀπώλετο.

Ἐφ' ὅσον δὲν προέειδε τὸ μυστικὸν τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ παιδίου ἐκείνου, οὐδὲ τρίχα τῆς κεφαλῆς του θὰ ἔθιγον.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἀφ' οὗτο ὁ Ναβαρρὸς ἦν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του μετέβαλεν ὕψος.

Ὡμοίαζε δικαστὴν ἔχοντα ὑπ' ὅψιν ὑπόθεσιν ἀκανθώδη, ἣν ἔδει νὰ διαφωτίσῃ.

Ἐβηκαν ἐνώπιόν του μικρὸν τετράγωνον φάκελλον, ἀφ' οὗ ἐξήγαγε γραμματίον, ἐν ᾧ ὑπῆρχον γεγραμμένα δύο μόνον γραμμαί.

Ἀλλ' αἱ δύο αὗται γραμμαὶ ἔθετον αὐτὸν ἐν ἀμηχανίᾳ.

«Νὰ ἐπιτευχθῇ δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων ἡ ἀποκάλυψις τοῦ μυστηρίου τοῦ Ἰσπανοῦ.»

Δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων!

Εἰς ἀπόστασιν χιλίων πεντακοσίων λευγῶν ἀπὸ τῆς Γαλλίας καὶ ἐπὶ πλοίου!

Ὁ Σπάρτακος καὶ ὁ Ἀννίβας ἐκάθητο ἤδη ἐκατέρωθεν τοῦ Περὲξ κατακεκλιμένου ἐπὶ τοῦ διθανίου.

— Φίλε μου, ἤρξατο λέγων ὁ πλοίαρχος, εἴμεθα μακρὰν τῶν Παρισίων, πολὺ μακρὰν καὶ εἰς τὸ πλοῖόν μου εἶμαι κύριος ἐγὼ μετὰ τὸν Θεὸν νὰ πράξω κατὰ τὴν συνείδησίν

μου. Οὐδεὶς ἄλλως τε ἐκ τοῦ πληρώματός μου θὰ ἀσχοληθῇ διὰ τὰ συμβαινόντα εἰς τὸν θαλαμίσκον τούτον. Ὁ ὑποπλοίαρχος εἶναι ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ διευθύνει τὸ σκαφος, ὅπερ διευθύνεται πρὸς νότον, ὡς ἡνῶσες καλῶς. Οἱ ἄλλοι εἰς ἕν νεῦμα θὰ κλείσωσι τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ στόμα καὶ τὰ ὦτα. Εἶσαι αἰχμάλωτός μας· δὲν ἔχεις πλέον τὸ πιστὸν ἐγγχειρίδιόν σου διὰ νὰ μὰς σφάξῃς, κατὰ τὴν συνήθειάν σου. Ἀλλως τε, εἰς τὸ ἐλάχιστον κίνημα, τὸ ὁποῖον θὰ κάμῃς, οἱ δύο οὔτοι μαῦροι θὰ σὲ πνίξωσιν ὡς πετεινόν. Τὸ καλλήτερον εἶναι νὰ ὑποταχθῇς καὶ νὰ μὰς εἴπῃς ὅ,τι ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν.

— Ἐδῶ εἴμεθα, ἐσκέφθη ὁ Περὲξ.

— Ἀς προβῶμεν κατὰ τάξιν. Ἐπαναρχίζω: Κατηγορεῖσαι ὅτι ἐφόνευσες ἀνάνδρους δυστυχῇ νέαν γυναῖκα πλησίον τῶν Παρισίων, μίαν νύκτα, διὰ νὰ τὴν κλέψῃς. Εἶναι ἀληθές;

— Δὲν εἶσθε δικαστὴς μου καὶ δὲν ἔχω τίποτε νὰ σὰς εἴπω.

— Αἱ! διάβολε, ὅχι δὲν εἶμαι δικαστής. Διὰ τοῦτο σὲ ἐρωτῶ τὸσον ἡρέμως. Ἀλλ' ἂν δὲν μοὶ ἀπαντήσῃς, θὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ ὁμιλήσῃς, φίλτατέ μοι, καὶ ἂν πρόκειται νὰ σοὶ ἀποσπάσω τὴν γλῶσσαν. Εἶμαι ὁ πλοίαρχος Καγιόλ, τί διάβολον! καὶ ὅ,τι θέλω τὸ θέλω, ἐννοεῖς! Δὲν σοὶ δίδω συμβουλὴν, ἀλλὰ σὲ παροτρύνω νὰ μὴ μὲ παροργίσῃς. Ἡμεῖς οἱ Μασσαλιῶται ἔχομεν ζωτὴν αἷμα.

Ὁ Περὲξ καίτοι δεδεμένος ἐκίνησε τοὺς ὤμους ὡς εἰ ἔλεγε:

— Μοὶ εἶναι ἀδιάφορον.

— Προτιμᾷς νὰ σὲ ὁδηγήσω εἰς Γαλλίαν καὶ ἄμω τῇ ἀφίξει μου νὰ σὲ παραδώσω εἰς τὴν εἰσαγγελίαν; Ἡ ἐλευθερία εἶναι ὥραϊον πράγμα, καὶ ἂν μοὶ εἴπῃς τὰ πάντα, πρὸ πάντων ὅμως τί ἀπέγεινεν ἕν μικρὸν πλάσμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρομαι, εἶμαι πρό-

θυμός νὰ σὲ ἀποβιβάσω μετὰ ζωοτροφῶν καὶ προμηθειῶν ἐπὶ τινος ὥραίας ἀκτῆς πρὸς τὸ μέρος τῶν Μαλουίνων ἢ τοῦ Χόρν, ὅπου θὰ δυνήθῃς νὰ οἰκοδομήσῃς ἐπαυλιν, νὰ σχηματίσῃς ἀποικίαν καὶ τίς οἶδε; νὰ γεινῇς ἀρχηγὸς ἐπικρατείας. Εἶσαι δραστήριος ἄνθρωπος καὶ ἔχεις ἀνάγκην πεδίου ἐνεργείας. Θὰ σοὶ δοθῇ λοιπὸν τοιοῦτο ὅσον θέλεις.

Ὁ Ἰσπανὸς δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα.

Ἡ φυσιογνωμία του ἐφαίνετο λέγουσα τῷ πλοίαρχῳ Καγιόλ :

Ὅμιλε ὅσον θέλεις. Χάνεις τὸν κόπον σου.

Ὁ Μασσαλιώτης δὲν ἦτο ἀνόητος.

Ἦννόησε τὴν σκέψιν τοῦ Ἰσπανοῦ καὶ τὸ αἷμα ἤρχισε ν' ἀνέρχεται εἰς τὴν κεφαλὴν του.

— Μοὶ φαίνεται, ὑπέλαβεν, ὅτι μὰς ἐμπαίζεις. Νομίζω ὅτι δὲν δύνασαι νὰ ἀρνηθῇς τὸ ἐγκλημὰ σου. Ἦλθες νὰ πέσῃς εἰς τὸ στόμα τοῦ λύκου καὶ ἔφερες ἀκόμη μαζὺ σου τοὺς ἀδάμαντας τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς καὶ χαρτονομίσματα ἐκ τῆς αὐτῆς προελεύσεως. Εἶναι φανερόν. Ἡ ἂν δὲν διέπραξες πὺ τὸ ἐγκλημα, τὸ ἐξετέλεσαν οἱ συνένοχοί σου καὶ τότε πρέπει νὰ μοὶ τοὺς ὀνομάσῃς. Ἄλλως τε, ἔσο ἡσυχος, φίλε μου, τάχιον ἢ βράδιον θὰ τοὺς συλλάβωμεν ὅπως σέ. Ἐχομεν μακρὰν τὴν χεῖρα, καὶ τὸ βλέπεις καλῶς, ἀφοῦ ἐκ Παρισίων σὲ συνελάβομεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Αἰγιάδ», ὅπου ἐνόμιζες ὅτι εἶσαι ἀσφαλής.

» Ἐξομολογήθητι λοιπὸν ὡς καλὸς χριστιανός. Βλέπεις ὅτι τὸ αἷμά μου βράζει καὶ προσπαθῶ νὰ κρατηθῶ. Μὴ μὲ φέρῃς, σὲ παρκαλλῶ, εἰς τὰ ἔσχατα ! »

Ὁ πλοίαρχος ὄντως ἤρξατο νὰ παροργίζεται. Ἡ ὑπομονὴ δὲν ἦτο ἡ ἀρετὴ του.

Ὁ ἰδρὼς ἔρρεεν ἀφθονος ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ μετώπου του καὶ ἐνεκα τῆς ὀργῆς καὶ ἐκ τῆς θερμότητος.

— Ἄ ! δὲν θέλεις νὰ ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου, ἄθλιε ἰδαλγέ. Βεβαίως ἐφάνευσες τὴν μικράν, ὡς τὴν μητέρα της ! Ἄν τὸ ἤξευρα !...

— Ὅχι, ζῆ, εἶπεν ὁ Περὲζ ἐντρομος ἐκ τοῦ θυμοῦ τοῦ πλοίαρχου, ὅστις ὕψου τὴν πυγμὴν.

— Καὶ ποῦ εὐρίσκεται ;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν μου.

— Αἶ ! εἶπεν ὁ Καγιόλ ὅπως χαρά, θὰ τὴν εὐρωμεν καὶ ἄνευ σοῦ, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς ἂν τὴν ἐκρυψες. Μὲ τὸ χρῆμα τί δὲν ἐπιτυγχάνει τις ! Ἐπρεπε νὰ τὸ γνωρίζῃς, σκύλε, ληστὰ ! Ἄ ! ζῆ ! Τρισάθλιε ! Θὰ τὴν εὐρωμεν, ἔσο βέβαιος καὶ ἂν πρόκηται νὰ ταξειδεύῃ τὸ « Ἀλβατρός » δέκα ἔτη, διανύον ὀδὸν κόμβους τὴν ὥραν ἀπὸ τοῦ Καναδά μέχρι τῆς Ἰσπανίας ! Ἄ ! ζῆ ! Δὲν μὲ ἀπατάς ;

— Ὅχι.

— Λοιπὸν ! δὲν ὑπολείπεται, εἰμὴ νὰ σὲ τιμωρήσω, διότι ἐφάνευσες τὴν ταλαίπωρον ἐκείνην γυναῖκα, ἡ ὅποια δὲν σὲ ἔβλαψε ! Αἶ ! ἄθλιε ! διατί δὲν ἐκλεπτες ὅ,τι εὐρίσκεις, δὲν πρεβιάζεις τὰ κλεῖθρα, χωρὶς νὰ χύσῃς αἷμα γυναικὸς ! Καὶ νὰ σκεφθῇ τις ὅτι δυνατόν νὰ εὐρεθῶσιν ἔνορκοι νὰ παραδεχθῶσι διὰ σὲ ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις ! Ἄς τελειώνωμεν !... Σπάρτακε !

— Κύριε !

— Φύλαξε τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ κατηραμένου αὐτοῦ εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ὁ Περὲζ ἔτριβε τοὺς ὀδόντας, ἀλλὰ πᾶσα ἀντίστασις ἀπέβαινε ἀδύνατος.

— Τί θὰ πράξετε ; ἠρώτησε.

— Θὰ σὲ ἐγκαταλείψωμεν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἐνὸς ἀκατίου.

— Θέλετε νὰ μὲ φονεύσετε ;

— Τοιοῦτος εἶναι ὁ Λύντσιοις νόμος, ἀλλ' εἴμεθα γενναῖοι ἄνθρωποι καὶ δὲν θέλομεν νὰ ἔχωμεν τόσῳ βαρὲα ἀμαρτήματα ἐπὶ τοῦ στομάχου μας ! Θὰ σὲ ἀποβιβάσωμεν εἰς τινὰ ἀγρίαν ἐρημόνησον. Ἄν ὁ Θεὸς θέλῃ νὰ ζήσῃς, θὰ σὲ σώσῃ ! Ἐκτός ἂν προτιμᾷς νὰ μοὶ εἴπῃς ὅ,τι γνωρίζεις.

Καὶ ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἔτριβε τὰς χεῖρας λέγων καθ' ἑαυτόν : « Ζῆ ! Τοῦτο εἶναι τὸ σπουδαιότερον ! »

Ἦτο εἰθισμένος ἐπὶ τοσοῦτον νὰ βλέπῃ τὰ πάντα ὑποχωροῦντα πρὸ τῆς θελήσεως τοῦ κυρίου του, ὥστε οὐδὲ κἂν ἐσκέφθῃ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ παρουσιασθῇ δυσχερεῖα τις ἀξία λόγου.

Ἡ μικρὰ ἔζη ! ἄρα θὰ τὴν εὕρισκον !

Οὐδὲ ἴχνος ἀμφιβολίας ἐπὶ τούτου.

Ὁ Ναβαρρὸς ἐνόμιζεν ὅτι τῷ ἔστησαν παγίδα.

— Οὐδέποτε, διανοεῖτο, ὁ βαρόνος Ροζενδάλ θὰ μὲ βλάβῃ, ἐνόσῳ ἀγνοεῖ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ. Τὸ μυστικόν μου θὰ τὸ πωλήσω. Ἄν τώρα εἶπω τὰ πάντα, ἔχαθην.

Ἄλλ' ὑπελόγιζεν ἄνευ τοῦ πλοίαρχου Καγιόλ.

Καὶ ὁ πλοίαρχος ἔλεγεν ἐνδομύχως :

— Ὁ Ναβαρρὸς οὗτος εἶναι εἰς ληστῆς καὶ ἔχει συνενόχους. Θὰ συλληφθῶσι καὶ αὐτοὶ ὡς συνελήφθη καὶ ὁ Περὲζ. Δὲν δύναμαι ν' ἀνησυχῶ ἐπὶ πολὺ διὰ τὸν οὐτιδανὸν αὐτόν, διότι θὰ εὐρεθῶ ἡναγκασμένος νὰ τὸν ἀποβιβάσω εἰς τὴν ξηρὰν ἢ νὰ τὸν παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἥτις θὰ μὰς παρᾶσχῃ πράγματα μὲ τὰς διαδικασίας τῆς καὶ τοὺς φλυάρχους δικηγόρους της. Ἦδη ἔμαθα τὸ οὐσιωδέστερον, ὅτι δηλαδὴ τὸ παιδίον ζῇ καὶ τῷ ἀφῆρεσα καὶ τὰ χαρτονομίσματα ὑπολείπεται νὰ ἐνεργήσω δεξιῶς, ὁ δὲ κύριός μου δύναται νὰ ἐπαναπαύεται εἰς ἐμέ. — Ἀντίβα ! Φύλαξον αὐτόν τὸν κακοῦργον καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον κίνημα ρίψε τον εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ μαῦρος ἀπήντησε διὰ μορφασμοῦ χαρακτηριστικοῦ.

— Καὶ σύ, Σπάρτακε, ἀκολοῦθε με.

Ὁ πλοίαρχος ἐξῆλθε τοῦ θαλαμίσκου καὶ μετέβη νὰ περιπατήσῃ ἐπὶ τῆς γεφύρας.

Εἰς τὰς φλεγούσας τροπικὰς ἐκείνας χώρας ὁ ἥλιος διατελεῖ ἀληθῶς ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ του.

Τὸ ὕδωρ ἐκάπνιζε περὶ τὸ πλοῖον.

Μεγάλα πτηνὰ ἐπέτων περὶ.

Ὁ τρίτος πλοίαρχος εἶχε λάβει τὴν θέσιν τοῦ ὑποπλοίαρχου.

— Ποῦ εἴμεθα, Γεώργιε ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι τεσσάρων μιλίων ἀπὸ τοῦ Πινός, πλοίαρχε.

— Καλῶς. Στρέψον ἐν τέταρτον, ὥστε νὰ φθάσωμεν τὴν διώρυγα Ροζαριο περὶ

τὴν ἐσπέραν. Πρόσεχε καὶ εἰδοποιεῖ με.

— Γνωρίζετε, πλοίαρχε, ὅτι εἰς τὰ μέρη αὐτὰ δὲν ὑπάρχει ψυχὴ ζωᾶς.

— Τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Μασσαλιώτης.

— Καλῶς.

— Θὰ ὑπάρχῃ κάποιος τὴν νύκτα ταύτην.

— Ἄ !

— Μόνον, προσέθηκε ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν, δὲν γνωρίζω ἂν αὐτὸς θὰ ζήσῃ. Ἀμφιβάλλω.

Ἐπεριπάτησεν ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τῆς γεφύρας διατελῶν ἐν προφανεῖ δισταγμῷ.

— Αἶ ! εἶπε τέλος, εἶναι ἀπόδοσις δικαιοσύνης ! Μάχαιραν δώσης, μάχαιραν λάβεις.

Ἐνευσεν τῷ Σπαρτάκῳ καὶ τῷ εἰδείξεν ἐν ἀκάτιον ξύλινον ἀνηρτημένον ἐκ τῶν πλευρῶν τῆς θαλαμηγού.

Εἶτα εἶπεν αὐτῷ λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως.

Ὁ μαῦρος ἐκλινεν ἐπανειλημμένως τὴν κεφαλὴν ὀηλῶν οὕτως ὅτι ἠννόει τὰς διαταγὰς.

Εἶτα ὁ πλοίαρχος κατήλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκον καὶ δι' ἐνὸς νεύματος ἀπέπεμψε τὸν ἕτερον μαῦρον.

Ὅτε ἔμεινε μόνος μὲ τὸν Ναβαρρόν, ἔστη ὀρθίος ἐνώπιόν του καὶ διὰ φωνῆς αὐστηρᾶς :

— Περὲζ, εἶπεν ἀρνεῖσαι νὰ ὀνομάσῃς τοὺς συνενόχους σου ;

— Δὲν ἔχω συνενόχους.

— Μὴ ζήτηι νὰ μὰς ἀπατήσῃς. Χάνεσαι. Ὁμολόγησον τὰ πάντα καὶ τίς οἶδεν ἴσως σὲ συγχωρήσωσιν.

— Εἶπα ἀρκετὰ ἤδη, εἶπεν ὁ Ἰσπανός. Ἄν ἐπιβουλευθῇτε τὴν ζωὴν μου σεῖς θὰ εἰσθε ληστῆς.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία σου λέξις ;

— Ναί.

— Καλῶς.

Ὁ Περὲζ εὐρέθη μόνος, ἀλλὰ διὰ τῆς θύρας παρετήρησε τοὺς δύο μαῦρους, οἵτινες ἴσαντο ἀκίνητοι καὶ ἐφύλασσον αὐτόν.

Τὰ σχοινία ἄλλως τε, δι' ὧν ἦτο προσδεδεμένος ἐκώλυον αὐτόν νὰ κινηθῇ.

Οὐδεὶς ἐκ τοῦ πληρώματος ἐφαίνετο γνωρίζων κἂν τὴν παρουσίαν του.

Οἱ μηχανικοὶ εὐρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν των, οἱ δὲ ναῦται ἐκοιμῶντο ἐξαπλωμένοι ἐπὶ τῆς γεφύρας, κεκμηκότες ἐκ τῆς θερμότητος, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰ περὶ αὐτοὺς συμβαίνοντα.

Ὁ ὑποπλοίαρχος εὐρίσκετο ἐν τῷ θαλαμίσκῳ του.

Ὁ τρίτος πλοίαρχος διώκει τὸ πλοῖον μετὰ πολλῆς ἀκριβείας.

Ὁ χρόνος ἐφαίνετο μακρὸς τῷ Ναβαρρῷ.

Ὅθεν δῆποτε καὶ ἂν ἐστρέφετο οὐδεμίαν ἔβλεπε βοήθειαν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρείον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη καὶ ὁ λὺνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὅκαν εἰς συγκατατάκτικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.